

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 624/2021
03.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Славиша Миљуш, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јован Станојчић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 373/20 од 08.10.2020. године, у седници одржаној 03.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 373/20 од 08.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П2 327/19 од 03.07.2020. године, ставом првим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици и забрањено туженом свако даље узнемиравање тужиље вређањем тужиље као и сваким другим дрским, безобзирним и злонамерним понашањем према њој. Ставом другим изреке, одређено је да ће ова мера трајати шест месеци од дана њеног одређивања али да се може продужавати док не престану разлози због којих је одређена. Ставом трећим изреке, забрањено је туженом да се приближава тужиљи на удаљености мањој од 20м. Ставом четвртим изреке, одређено је да ће ова мера заштите трајати шест месеци од дана њеног одређивања али се може продужавати док не престану разлози због којих је мера одређена. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 126.000,00 динара. Ставом шестим одређено је да жалба не задржава извршење пресуде у делу којим је одређена мера заштите од насиља у породици.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 373/20 од 08.10.2020. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију захтевајући трошкове његовог састава.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су бивши супружници чији је брак правноснажно разведен пресудом Основног суда у Сремској Митровици П2 383/13 од 29.08.2013. године. Заједничка малолетна деца ВВ и ГГ су поверена тужилци на самостално вршење родитељског права, одређен је и модел виђања малолетне деце са туженим и његова обавеза да доприноси дечијем издржавању. Пресудом кривичног суда Кр 201/13 од 06.03.2014. године тужени је оглашен кривим за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ РС извршеног према тужилци и кажњен. Према налазу и мишљењу органа старатељства Центра за социјални рад Рума од 12.11.2019. године, између парничних странака су након развода постојали инциденти, тужилца није дозвољавала туженом да виђа децу због чега је вођен извршни поступак, пријављивала га је полицији да је узнемирава телефоном, долази испред куће и прави галаму својим возилом све док она не изађе из куће. Због наведеног понашања туженом је изречена мера забране контакта са тужилцом од 03.10.2017. године. Према истом извештају, ћерка парничних странака малолетна ВВ је пријавила надлежним органима да мајка врши насиље над њом због чега је тужилци изречена привремена забрана контакта са малолетном ћерком. На позив тужилце 17.10.2019. године полицијска патрола је изашла на њену адресу због пријаве да јој бивши супруг прети. Тог дана тужени је дошао по малолетног сина а два дана раније је њихова малолетна ћерка због конфликта са мајком отишла да живи код оца. Пошто се медицинска документација за малолетну девојчицу налазила код тужилце тужени јој се обраћао погрдним речима ближе описаним у нижестепеним пресудама. И пре овог инцидента тужени се тужилци обраћао погрдним речима. Понашање туженог је код тужилце изазивало страх да ће је повредити јер је и раније био осуђен због физичког насиља над њом. Наведеном догађају присуствовала је и мајка тужилце.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одредили мере заштите од насиља у породици и то забрану приближавања тужилци и узнемиравања и сваког даљег дрског, безобзирног и злонамерног понашања.

Према члану 197. Породичног закона, под насиљем у породици подразумева се понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице (став 1). Насиљем у породици се, између осталог, сматра и вређање и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање (став 2).

Имајући у виду да су односи између парничних странака дужи временски период поремећени, да је тужени због ранијег понашања према тужилци оглашен

кривим за кривично дело насиље у породици као и да је приликом доласка на адресу тужиле 17.10.2019. године у циљу реализације личних контакта са сином упућивао увреде и претње, да је према налазу и мишљењу ограна старатељства однос између парничних странака висококонфликтан и да оправдава тражене мере заштите због вербалног насиља, јер понашање и изговорене речи туженог код тужиле изазивају доминацију осећаја страха, узнемирености и забринутости за телесни интегритет, правилно су изречене мере заштите од насиља у породици које су ограничене на временски период од шест месеци што с`обзиром на све околности случаја представља довољну просторну и временску дистанцу за решавање конфликтног односа односно удаљавање парничних странака на овај временски период у циљу превазилажења поремећених односа.

Ревизијски наводи да суд није прибављао извођење доказа листингом телефона су већ били предмет правилне оцене другостепеног суда који је ценио околност да се телефон не води на име тужиле те да је процедура давања података регулисана Законом о електронским комуникацијама. Поред тога, у поступку пред нижестепеним судовима утврђено да је тужени упућивао увреде тужиле наведеног дана о чему је сведочила и мајка тужиле којој су судови поклонили пуну веру. С`тим у вези ревизијски наводи којима се оспорава оцена изведених доказа, чиме се у суштини оспорава утврђено чињенично стање, не могу представљати ревизијски разлог у смислу чл. 407. став 2. ЗПП.

Нису основани ни ревизијски наводи да изговорене речи упућене тужиле не представљају насиље у породици већ евентуалну увреду. Изречене речи у контексту целокупног односа између парничних странака по правилној оцени нижестепених судова представљају насиље јер су код тужиле изазвале забринутост за сопствени живот посебно имајући у виду да је тужени и раније кривично осуђиван због физичког насиља према њој.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова састава одговора на ревизију јер ти трошкови нису били ни нужни ни неопходни за одлучивање о овом правном леку.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић